

پیام شرکت کنندگان در کنفرانس هشتم سازمان فدائیان (اقلیت) به کارگران ایران

رفقای کارگر!

شرکت کنندگان در کنفرانس هشتم سازمان فدائیان (اقلیت) که در آبان ماه ۱۳۸۰ برگزار شد، به شما درود می فرستند.

کنفرانس هشتم سازمان فدائیان (اقلیت) که به عنوان یک سازمان کمونیست از منافع، اهداف و آرمانهای شریف و انسانی طبقه کارگر دفاع می کند، در حالی برگزار گردید که منطقه خاور میانه با بحران و جنگ روبروست. قدرت های امپریالیست جهان و دولت ها و گروه های ارتجاعی بنیادگرای اسلامی، جنگی را برافروخته اند که تاکنون مصائب ویرانگر و وحشتناکی برای مردم زحمتکش و ستمدیده افغانستان به بار آورده است. توده های مردم افغانستان که تاکنون در معرض ستمگریهای رژیم طالبان قرار داشتند، اکنون باستمی مضاعف روبرو شده و در معرض بمبارانهای وحشیانه دولت آمریکا و تمام فجایع ناشی از آن قرار گرفته اند. دولت های امپریالیست جهان، عملیات تروریستی بنیادگرایان اسلامی را توجیه اقدامات جنگ طلبانه و تجاوزکارانه خود قرار داده اند و حال آنکه در واقعیت امر، اهداف توسعه طلبانه خود را در منطقه دنبال می کنند. آنها سالهای متمادی برای پیشبرد اهداف و مقاصد خود از بنیادگرایان اسلامی حمایت کردند، آنها را تقویت نمودند و از آنها به عنوان چماق سرکوب کارگران و کمونیست ها استفاده نمودند. امپریالیست ها، بنیادگرایان اسلامی و همه سرمایه داران، دشمنان کارگران و زحمتکشان اند. لذا جنگ و درگیری آنها نیز ربطی به کارگران و مردم زحمتکش ندارد. این جنگی ارتجاعی ست. از همین رو سازمان ما همصدا با کارگران، کمونیست ها و همه نیروهای مترقی جهان، این جنگ و ادامه و گسترش آنرا محکوم نموده و خواهان توقف فوری آن است.

رفقای گرامی!

در حالی که بحران و جنگ در منطقه خاور میانه ادامه دارد، رژیم ارتجاعی جمهوری اسلامی حاکم بر ایران نیز که طی ۲۳ سال حاکمیت خود جزئیات و ویرانی، جنگ و کشتار، سرکوب و اختناق، فقر و بیکاری و به بند کشیدن مردم ایران دست آوردی نداشته است، همچنان با یک بحران سیاسی ژرف روبروست.

سیاست های این رژیم که در تمام عرصه ها با شکست روبرو شده است، به ویژه برای طبقه کارگر ایران نتایج فاجعه باری در پی داشته است. بحران اقتصادی که در طول تمام دوران حاکمیت جمهوری اسلامی مداوم ژرف تر شده است، بیشترین فشار و لطمات را به طبقه کارگر وارد آورده است. دستمزد واقعی کارگران سال به سال کاهش یافته است. کارگرانی که قادر به تامین حداقل معیشت خود نیستند، ناگزیر شده اند که ساعات بیشتری کار کنند و بیشتر استثمار شوند. در نتیجه بحران اقتصادی و سیاست های اقتصادی ارتجاعی رژیم، گروه گروه، کارگران اخراج شده اند و از به دست آوردن یک لقمه نان خشک و خالی هم محروم شده اند. دهها هزار کارگر نیز هم اکنون بلا تکلیف مانده و ماههاست که حقوق و مزایای خود را دریافت نکرده اند. هر سال صدها هزارتن از فرزندان کارگران و زحمتکشان را که به بازار کار روی می آورند، بدون این که بتوانند کاری پیدا کنند به ارتش میلیونی بیکاران می پیوندند. طبقه کارگر ایران سال به سال فقیرتر شده و سطح معیشت کارگران به نحو وحشتناکی تنزل کرده است.

رژیم هر روز دست به اقدامات جدیدی علیه کارگران می زند. مجلس ارتجاع اسلامی قوانین جدیدی برای محدود کردن حقوق کارگران وضع می کند. دست آوردهای مبارزاتی کارگران مورد حمله قرار گرفته است. کابینه خاتمی که مجری سیاست های اقتصادی بانک جهانی و صندوق بین المللی پول است، با خصوصی سازی گسترده و تلاش برای آزاد گذاردن هر چه بیشتر دست سرمایه داران در استثمار کارگران به حذف هرگونه مقررات و قوانینی که برای سرمایه دار محدودیت ایجاد می کند، بر دامنه فشار به طبقه کارگر

افزوده است. این در حالی ست که طبقه کارگر ایران همچون عموم توده های مردم ایران از حقوق دمکراتیک و آزادیهای سیاسی، حق ایجاد تشکل های مستقل کارگری، حق اعتصاب و دیگر حقوق دمکراتیک خود نیز محروم است. با این همه، هیچیک از این اقدامات سرکوبگرانه رژیم، نتوانسته است، مبارزه کارگران را متوقف سازد. همگان شاهد مبارزه و مقاومت قهرمانانه طبقه کارگر در برابر سرمایه داران و دولت پاسدار منافع آنها هستند. به ویژه در چند سال اخیر، کارگران به اشکال متعددی از مبارزه روی آورده اند. به رغم وجود رژیم سرکوب و خفقان در ایران و با وجود ممنوعیت قانونی اعتراض، کارگران قوانین ارتجاعی رژیم را زیر پا نهاده و درصدها مورد دست به اعتصاب، راهپیمائی، تجمع، تظاهرات، اشغال کارخانه، بستن جاده ها و خیابانها زده اند تا مطالبات خود را به کرسی بنشانند. این رشد و گسترش مبارزات و تنوع اشکال مبارزاتی نشان دهنده رشد آگاهی و همبستگی در میان کارگران ایران است. اکنون همبستگی مبارزاتی کارگران به درجه ای رشد کرده که کارگران چند کارخانه مشترک دست به مبارزه و اعتراض می زنند و کارگران کارخانه های دیگر از مطالبات کارگران معترض دفاع می کنند. این رشد مبارزه، آگاهی و همبستگی در صفوف کارگران نشان می دهد که طبقه کارگر بیش از پیش به منافع طبقاتی خود آگاه می گردد و به عنوان یک طبقه مستقل از دیگر طبقات و اقشار جامعه، وارد عرصه مبارزات سیاسی می گردد.

رفقا! زنان و مردان کارگر!

بحرانهای ژرف اقتصادی و سیاسی موجود، شکست تمام سیاست های رژیم و جناح های مختلف آن، شکاف عمیق در میان هیئت حاکمه و دستگاه دولتی آنها، نارضایتی عمومی مردم از وضع موجود، رشد مبارزات زحمتکشان، زنان و جوانان، همه شواهد نشان می دهند که شرایط بیش از پیش برای سرنگونی رژیم آماده می شود. ما باید هوشیار باشیم و اجازه ندهیم که سرمایه داران دوباره ابتکار عمل را به دست بگیرند. طبقه کارگر ایران که بار اصلی مبارزه علیه رژیم حاکم را بردوش می کشد، خود می تواند و باید رهبری جنبش اعتراضی همگانی توده مردم را به دست بگیرد و با سرنگونی جمهوری اسلامی و استقرار حکومت شورائی کارگران و زحمتکشان، انقلاب را به فرجام پیروزمندش برساند. مطالبات آزادیخواهانه، دمکراتیک و رفاهی مردم را به فوریت متحقق سازد و روند تحولات سوسیالیستی را که رسالت عظیم آن بردوش طبقه کارگر قرار دارد آغاز نماید.

سلاح اصلی کارگران برای سرنگونی جمهوری اسلامی اعتصاب عمومی سیاسی و قیام مسلحانه است. در جریان اعتصاب عمومی سیاسی ست که طبقه کارگر می تواند رژیم را به زانو در آورد و در عین حال مهر طبقاتی خود را بر جنبش بکوبد. این اعتصاب که با اشکال دیگری از مبارزات اقتصادی و سیاسی کارگران و دیگر توده های مردم تلفیق می گردد، تمام شرایط را برای قیام مسلحانه و سرنگونی رژیم آماده خواهد ساخت. با ایجاد کمیته های مخفی کارخانه و کمیته های اعتصاب، باید برای برپائی این اعتصاب عمومی سیاسی تدارک دید. بدین طریق است که طبقه کارگر می تواند ازم اکنون ابتکار عمل را به دست بگیرد و با رشد و اعتلاء آتی جنبش توده های مردم، رهبری این جنبش و انقلاب را به دست بگیرد.

ما نیز دوش به دوش کارگران، برای تحقق این وظائف و اهداف و پیروزی طبقه کارگر تلاش خواهیم کرد.

سرنگون باد نظام سرمایه داری
زنده باد سوسیالیسم
شرکت کنندگان در کنفرانس هشتم
سازمان فدائیان (اقلیت)
آبان ماه ۱۳۸۰

مؤثرترین شیوه مقابله با توطئه اخراج، اشغال کارخانه است